

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Anna Michels

26
Kisses
și
un HAPPY-END

Traducere din limba engleză
OFELIA AL-GAREEB

București, 2018

CAPITOLUL UNU

Seth a fost primul băiat care m-a iubit.

Și poate că mă înșelam, dar eu chiar eram convinsă că, în adâncul sufletului, el întotdeauna avea să mă iubească pe mine cel mai mult. Chiar și când am început să ies și cu altcineva, chiar și atunci când școala, viața și alți prieteni s-au ivit în calea mea, am presupus, pe bună dreptate, că, având în vedere tot ce se întâmplase între noi, mereu aveam să fiu pe primul loc pentru el. Dar acum, în timp ce ne strecurăm prin mulțimea aliniată de-a lungul străzii pentru parada de Dune Days, îl văd privind-o pe Melinda așa cum mă privea pe mine. Acea privire când ochii lui se împlânzesc și maxilarul i se relaxează, iar tensiunea care de obicei se acumulează în el asemenea unui resort ce îl propulsează înainte, mereu spre următorul lucru, spre următoarea aventură, pur și simplu... se evaporă. Privirea care întotdeauna m-a făcut să mă uit în altă parte și să o evit, căci era prea intensă. Așa o privește pe ea și, în loc să mă bucur pentru el, tot ce-mi trece prin minte este: *O, rahat!* Căci, dacă cei mai buni prieteni ai mei se vor cupla vara asta, eu ce-o să mă fac?

O microsecundă mai târziu, Seth se reculege și ia o îmbucătură uriașă din *churro*-ul lui, trimițând un nor de zahăr pudră în aer.

— Veniți, rostește el peste umăr, afundându-se direct în cea mai aglomerată parte a mulțimii adunate pe stradă pentru paradă.

Hainele sale negre îl fac să iasă în evidență printre turiștii îmbrăcați în tricouri viu colorate și cu șepci asortate.

— De aici n-o să putem vedea.

Mel își trece un deget prin gaica de la cureaua pantalonilor mei în timp ce oamenii se îmbulzesc și ne înghit, iar eu mă lupt cu impulsul de a mă debarasa de ea, de a dispărea în haos. Însă Seth întinde mâna înapoi spre mine și mă prinde de încheietură și toți trei sfârșim prin a sta pe trotuar, umăr lângă umăr, într-un loc tocmai bun pentru a prinde tot felul de lucruri gratuite aruncate din carele alegorice.

— Vrei și tu? o îmbie Seth pe Mel, întinzându-i *churro*-ul lui pe jumătate mâncat, dar ea clatină din cap și se întoarce cu spatele, degustată.

— Prea mult zahăr, îi răspunde ea, trecându-și o mână prin părul negru și scurt și încurcându-și degetele printre bucle.

— E Dune Days, intervin eu. Ce rost are viața dacă nu poți să mănânci un *churro* sau o înghețată?

Încerc să nu las să răzbată din vocea mea nici cea mai mică urmă de enervare — nu este treaba mea dacă Mel a decis de curând că zahărul e otrăvă.

Ea ridică din umeri și se lasă pe spate, sprijinindu-se în mâini, cu picioarele întinse pe stradă, iar șireturile dezlegate ale tenișilor îi atârnă prin praf.

Încerc să surprind privirea lui Seth pe deasupra capului lui Mel, dar el îi aruncă din nou acea privire și pe mine mă ignoră cu desăvârșire. O persoană care stă în picioare în spatele nostru mă lovește cu genunchii în șira spinării și eu tresar de durere.

— Vrei să mă duc să-ți iau varză de Bruxelles prăjită de la camionul cu mâncare organică? o tachinează Seth pe Mel cu o

voce veselă. Poate un suc de pir? O salată de nap? Știi tu, ceva cât se poate de indicat pentru o paradă.

Mel zâmbește și îl împinge pe Seth cu umărul.

— O, mai tacă-ți gura! îl ceartă ea și se sprijină de el mai mult decât este cazul.

Înghit și ultima bucățică de cornet și încerc să mă gândesc la un alt subiect de conversație — ceva care să-i facă pe cei doi să nu se mai privească asemenea unui cuplu de boboci la primul lor bal. De când durează asta și de ce n-am observat până acum? Probabil că am fost oarbă de mi-a scăpat tensiunea dintre ei — cu toate că în ultimul timp nu prea m-a preocupat asta.

Îmi adun părul într-o coadă de cal și nu mă pot gândi decât la două lucruri: cât de nefericită sunt în acest moment și cât de și mai nefericită voi fi toată vara dacă Mel și Seth vor dispărea să facă chestiile dintre iubită-iubit. Nu că n-aș merita-o, după ce practic i-am abandonat în ultimii doi ani.

Într-un final, Seth își desprinde privirea de la Mel și se uită în cealaltă parte a străzii. Face ochii mari.

— Veda, ăla e...?

— Ce anume?

— Ăă... nimic. Nu contează.

Seth își împachetează restul de *churro* în șervețel și îl pune deoparte.

— Cred că se aude fanfara.

— Pe bune? Eu n-aud...

Vocea îmi tremură când îmi dau seama ce — *pe cine* — a zărit Seth.

— O, Doamne! Trebuie să ne mutăm de aici.

Mă străduiesc să mă ridic în picioare.

— Ba nu! exclamă Mel apucându-mă de braț și trăgându-mă înapoi în jos. Ce tot spui? Avem locuri grozave.

Întorc capul și-mi pun mâna la ochi pentru a mi-i acoperi. Seth se încruntă și mă fixează cu ochii lui verzi. Mă simt captivă în mijlocul grupului de turiști ameteți, amatori de *churro*, care ne înconjoară.

— Vă rog, haideți să plecăm de aici!

— E Mark, îi explică Seth lui Mel. Stă chiar acolo.

Ea bate în retragere și se apleacă în față, scrutând mulțimea.

— Nu te uita!

Îmi plec și mai mult capul, dar în același timp risc să arunc o privire pe furiș spre trotuarul celălalt. Privirea îmi este atrasă exact de șapca de baseball albastru spălăcit pe care o cunosc atât de bine. Mark stă lângă părinții și cei doi frați mai mici ai săi, toți lăsați pe spate în scaunele lor pliante. La picioarele lor se află o ladă frigorifică pe roțile, probabil burdușită cu sandviciurile gustoase pentru care este atât de renumită mama lui. Mi se strânge stomacul. Acum un an eram alături de ei, urmărind aceeași paradă, iar Mark mă hrănea cu chipsuri, în timp ce primarul din Butterfield se plimba într-o decapotabilă. Amintirea este destul de aproape încât să o pot atinge și mă cutremur când îmi amintesc cum a făcut Mark ochii mari atunci când i-am lins sarea de pe degete.

— Hei! exclamă Mel luându-mă de mână și împletindu-și degetele cu ale mele, cu inelele ei calde lipite de pielea mea. La naiba cu Mark! E numai pierderea lui, bine?

— Bine, încuviințez în mod automat.

Însă asta nu înseamnă că pot să stau în raza lui vizuală în următoarea oră fără s-o iau razna de față cu toată lumea.

Închid ochii. Au trecut zece zile de când Mark mi-a spus că nu vrea să-și asume un angajament serios când va pleca la facultate. Că nimeni nu rămâne pe vecie cu iubita din liceu.

Nimeni nu rămâne cu iubita din liceu. Sună a ceva ce-ar putea fi adevărat. La urma urmei, ce altceva este liceul în afară de cursuri și pauze de trei minute și băut Mountain Dew în toiul nopții pentru a putea rămâne treaz ca să-ți termini tema la algebră și trigonometrie? Liceul nu contează. Și probabil că nici iubitele din liceu.

Păcat că iubitul meu din liceu a însemnat totul pentru mine.

Deschid ochii. Nu pot, sub nicio formă, să dau ochii azi cu Mark. Va trebui să stau pitită și să pretind că urmăresc parada, apoi să fug cât mai repede.

— *Ă-ău*, face Seth.

Mama lui Mark arată spre noi și îi șoptește ceva la ureche. El își duce o mână la cozorocul șepcii de baseball și se înclină, iar pe cealaltă o ridică într-o tentativă de salut.

— Fir-ar să fie!

Las capul în jos și privesc lung spre canalul de scurgere, care deja e plin cu ambalaje de bomboane și hârtii, deșeuri ce rămân de obicei în urma festivalurilor de vară.

— Vine încoace, mă avertizează Mel strângându-mă și mai tare de mână. Va trebui să interacționezi în trei... două...

— Bună, Veda!

Inspir adânc și mă uit la chipul meu preferat de pe întreaga planetă.

— Salut, Mark!

Se proțăpește în fața noastră, blocând lumina soarelui. Brățara din piele, pe care i-am cumpărat-o în februarie cu ocazia împlinirii vârstei de optsprezece ani, îi cuprinde încheietura mâinii. De ce continuă să o poarte?

— Cum merge treaba?

Mark este destins, cu degetele mari vârâte prin găicile curelei, adoptând o postură relaxată. De parcă am fi prieteni — când în

realitate suntem mult mai mult și, de asemenea, acum cu mult mai puțin decât prieteni.

— Bine.

Mel îmi dă drumul mâinii și se apleacă spre Seth, șoptindu-i ceva la ureche. Amândoi ignoră faptul că Mark stă la jumătate de metru în fața lor.

— Mama a vrut să te salut din partea ei. Iar Kyle și Oliver se întrebau de ce Jeffrey n-a putut să vină azi.

Îi fac cu mâna mamei lui Mark, care mă salută, la rândul ei, entuziasmată, cu amândouă mâinile, și simt un junghi de regret pentru că n-am să mai asist la focurile de tabără organizate în weekenduri la el acasă sau la turneele de ping-pong.

— Este weekendul rezervat tatei, așa că mama l-a dus la el aseară.

Mark încuviințează.

— Asta-i nasol. Tatăl tău n-a vrut să vină la Dune Days?

Ridic din umeri.

— Știi că mama mea vitregă nu se dă în vânt după locuri cu lume multă.

Mark privește în jos, la brațara lui. Prin mulțime străbat acor-duri slabe de tobe, semnalând începutul paradei.

— Deci, Vee... ești bine? mă întreabă aruncând stânjenit pri-viri spre Mel. În toate privințele?

Aproape că izbucnesc în râs. E ceva tipic pentru Mark să vadă ce mai fac, chiar și când nu mai suntem împreună. Uneori, când ne certam și mă conducea acasă, nu putea să plece până când nu simțea că totul era din nou bine între noi. Chiar și când i-am întors spatele în urmă cu zece zile, a întins mâna să mă mângâie, iar degetele lui ardeau ca fierul înroșit pe pielea mea.

— Sigur, îi răspund cu un firicel de voce. Mă simt bine.

— Grozav. Asta-i bine.

Pare că ar vrea să mai spună ceva, însă sunetul fanfarei se aude tot mai aproape.

— Păi, mai bine mă duc să mă așez, îmi zice. Ne vedem mai târziu. Poate la job?

— Mi-am dat demisia! strig eu în urma lui, în timp ce el o ia la fugă și se prăbușește în scaunul lui pliant, singurul indiciu că prezența mea aici l-a zăpăcit într-o clipă.

Sunt surprinsă că până acum nimeni nu i-a pomenit asta. Singurul motiv pentru care mi-am luat o slujbă la Cinema But-terfield Big 6 a fost că în felul acesta puteam să ne hrănim reci-proc cu popcorn și să ne sărutăm în sălile de cinema goale în timp ce eram plătiți cu 8,25 dolari pe oră. Acum sunt destul de sigură că n-am să mai pot viziona acolo niciun film, cu atât mai puțin să lucrez alături de Mark în aceeași clădire în care mi-a spus pentru prima oară că mă iubește.

— Ticălosul!

Seth o spune destul de tare încât să atragă privirile câtorva oameni din jurul nostru. Nu e prima oară când Seth folosește acest cuvânt aparte pentru a-l descrie pe Mark, dar *este* prima dată când sunt oarecum de acord cu el.

— Bravo, Vee.

Melinda bate palma cu mine și se apleacă în față, împin-gându-și pe nas ochelarii cu rame negre și groase.

— Ai fost foarte tare. N-a fost prea rău pentru o primă întâl-nire după despărțire, nu-i așa?

— Nu, n-a fost, îi răspund pe când carul intitulat Coșul cu Cireșe Neastâmpărate înaintează pe lângă noi, acoperind imagi-nea lui Mark.

Mel mă cuprinde cu brațul pe după umeri, rezemându-și pentru scurt timp capul de al meu, iar eu aproape că încep să cred propria minciună.

Seth predă o lecție de pian în după-amiaza asta, așa că dispare în clădirea Ellman's Music, în timp ce eu și Mel ne îndreptăm în tăcere spre mașină.

— Urâsc paradele, spune ea când ajungem în Buick-ul ei vechi și pornim pe Main Street.

Având în vedere că traficul de-a lungul coastei e aglomerat din pricina locuitorilor din Chicago care fug spre Michigan pentru a-și petrece acolo weekendurile și punând la socoteală și cele cinci festivaluri dintre Ziua Eroilor¹ și Ziua Muncii², în Butterfield este aproape imposibil să mergi cu mașina în orice direcție pe timpul verii.

— Știu.

Închid ochii și las scaunul pe spate, așa că practic sunt aproape la orizontală.

— De ce ai venit?

Ea ridică din umeri.

— Seth a vrut să vin.

Îmi aduc aminte felul în care o privea el mai devreme și trebuie să-mi stăpânesc impulsul de a-i aminti lui Mel că, dacă ea și Seth au ajuns să se știe, e datorită mie, pentru că eu le-am făcut cunoștință. Oi avea eu inima frântă, dar ticăloasă nu sunt.

¹ Memorial Day (Ziua Memorială sau Ziua Eroilor) este o sărbătoare oficială în Statele Unite ale Americii, fiind sărbătorită în ultima zi de luni din mai. Denumită în trecut și Decoration Day, ea îi comemorează pe soldații americani care au murit în luptă sau în serviciul militar. (n. red.)

² Ziua Muncii în Statele Unite este o sărbătoare oficială sărbătorită în prima zi de luni din septembrie. Aceasta cinstește mișcarea muncitorească americană și contribuțiile pe care muncitorii le-au adus forței, prosperității, legilor și bunăstării țării. (n. red.)

N-a durat mult ca eu și Mel să devenim prietene, după ce s-a mutat tocmai de la New York în orașelul nostru din Michigan. Când și-a făcut apariția la ora mea de mate în prima zi din clasa a șaptea, cu aparatul ei dentar și cu zâmbetul stingher, toți ceilalți au considerat-o puțin ciudată. Mie mi s-a părut cea mai faină persoană pe care o văzusem vreodată. La scurt timp după ce a început să vină la mine acasă să ne petrecem timpul împreună, i-am prezentat-o lui Seth, care locuiește vizavi de mine, și ea a fost practic umărul pe care am plâns atunci când părinții mei au divorțat.

Am supraviețuit toți trei gimnaziului și ne-am îndreptat emoționați spre liceul Butterfield, dar apoi mi-am petrecut cea mai mare parte din ultimii doi ani fugind de Seth și de Mel, pentru a sta cu Mark și cu amicii lui din echipa de cros. Am pierdut socoteala glumelor, a fotografiilor de pe Instagram, a cinelor de bun venit și a serilor cu filme pe care le-am ratat cu prietenii mei, pentru că eram prea ocupată cu Mark. Bănuiesc că nici măcar nu mi-am dat seama cât de apropiați au devenit ei doi, dar n-ar fi cinstit să mă simt ofensată acum de legătura lor.

Mel pornește radioul și fredonează odată cu acordurile de chitară în timp ce eu bag mâna în buzunar și dau de brățara mea din piele, identică cu aceea pe care, în mod inexplicabil, Mark încă o poartă. E intactă, după ce am purtat-o întruna timp de aproape un an. N-am scos-o niciodată, nici măcar la duș sau la înot — până în ziua în care el a rupt relația cu mine. Acum stă ascunsă, îndesată în buzunar sau în geantă, dar în continuare pe aproape. Mel m-ar omorî dacă ar ști.

Ridic brațul pentru a-mi ascunde ochii în timp ce lacrimile încep să-mi curgă, dar lui Mel îi trebuie doar câteva clipe să observe că m-am pierdut din nou cu firea.

— Hei, stai, îmi zice închizând radioul și punând o mână pe genunchiul meu. Te simți bine?

Clatin din cap. Nu mă simt bine — nu mă simt bine din pricina faptului că Mark mi-a dat papucii la aproximativ opt minute după ce și-a primit diploma de absolvire a liceului, nu mă simt bine din cauza sentimentului copleșitor că viața mea a luat-o brusc pe un drum potențial devastator și, cel mai rău dintre toate, fiindcă nu este deloc cinstit față de mine, nu mă simt bine din cauză că e posibil ca Seth să o iubească pe Mel mai mult decât mă iubește pe mine.

— Vee, te-ai descurcat de minune. N-ar fi trebuit să mergem la paradă. Ar fi trebuit să știm că Mark va fi prezent.

Mă frec la ochi și înghit, încercând să-mi stăpânesc emoțiile, să nu mă pierd cu firea.

— Pur și simplu mă simt o proastă.

— Știu, draga mea. Dar n-ar trebui. El este cel care...

Oftează și bate darabana cu degetele pe volan.

— Nu contează. N-are niciun rost să discutăm din nou ce *măgar* enervant și detestabil este Mark.

Trage adânc aer în piept.

— Trebuie să merg să mă ocup de Marea Plutire. Mai vrei să vii?

Nu-i răspund, brusc epuizată. Tatăl lui Mel deține Flaherty's Float & Boat, cea mai mare companie de închirieri de ambarcațiuni din zonă, și, în fiecare an de Dune Days, sponsori-zează o întrecere de camere de anvelope pe râu. Să organizezi Marea Plutire e un coșmar: trebuie să ții la copiii care nu și-au legat bine vestele de salvare, să-i vezi pe toți cei de la liceu pe care aș prefera să-i evit în timpul verii și să sari complet îmbrăcat în apă, pentru a înota după camerele răătăcite. Nu se numără printre activitățile mele preferate, dar întotdeauna merg să ajut și să-i țin companie lui Mel — iar cei cincizeci de dolari pe care mi-i dă

tatăl ei îmi prind bine. Însă azi, numai când mă gândesc la haosul pe care îl stârnește întrecerea, simt cum mi se adună lacrimile în ochi.

— Nu trebuie să vii, îmi spune Mel.

Ia mâna de pe volan și o apucă pe a mea, scuturând-o până când deschid ochii din nou.

— Serios, Vee. Hai să te duc acasă.

Profitând că fratele meu e acasă la tata în weekend, mama se va apuca de treabă prin casă, apoi, când se va plictisi, va abandona curățenia și ștersul prafului la jumătatea acțiunii. Probabil că voi sta lungită pe canapea toată după-amiaza, uitându-mă la televizor și dându-l jos de pe pieptul meu, în mod repetat, pe Fat Snacks, motanul meu supraponderal. Adaugă la asta verificarea nerușinată a contului de Instagram al lui Mark și deja devine cea mai deprimantă zi din viața mea.

Îmi dreg glasul.

— E în regulă, îi spun. N-am de gând să te abandonez.

Mel mă privește în trecut.

— Nu vreau să fiu responsabilă pentru o eventuală cădere nervoasă a ta, îmi zice.

— Îți promit că n-o să las ca Marea Plutire să-mi distrugă psihicul fragil.

Mel surâde cu superioritate și sare în scaunul ei.

— Bun. Și o să-l cunoști pe Killian.

Mă uit în gol pe geam la traficul de după paradă, incapabilă să-mi adun bruma de entuziasm pentru cel mai nou angajat de la Flaherty's Float & Boat. După cum o cunosc pe Mel, în două săptămâni îl va da gata și se va juca toată vara cu mintea lui — ceva ce face cu băieții mai des decât îi place să recunoască, dând vina pe teama ei de a-și lua vreun angajament. Un grup de